

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 643/2017
29.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 1 К 203/16 од 29.03.2017. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 94/17 од 12.05.2017. године, у седници већа одржаној 29.06.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину 1 К 203/16 од 29.03.2017. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 94/17 од 12.05.2017. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) и 441. став 4. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину 1 К 203/16 од 29.03.2017. године, окривљени АА и окривљена ББ, оглашени су кривим због по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за која им је суд изрекао условне осуде, тако што им је утврдио казне затвора у трајању од по 4 (четири) месеца и истовремено одредио да се исте неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности наведене пресуде, не учине ново кривично дело. Окривљени су обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка суду и оштећенима као тужиоцима, те је одређено да ће о висини трошкова бити одлучено посебним решењем. Такође, окривљени су обавезани да на име паушала исплате суду свако понаособ, по 3.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ВВ, упућен је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева према окривљеном АА, а оштећена ГГ, упућена је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева према окривљеној ББ.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 94/17 од 12.05.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Марковића, а пресуда Основног суда у Параћину 1 К 203/16 од 29.03.2017. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Владимир Марковић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљене ослободи од оптужбе да су извршили кривична дела која им се стављају на терет. Бранилац је предложио да буде позван на седницу већа Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да се након одустанка Основног јавног тужиоца у Параћину од даљег кривичног гоњења окривљених АА и ББ, због по једног кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, оштећени и њихови пуномоћници том приликом нису изјаснили да ли преузимају кривично гоњење, тј. да се нису изричито изјаснили да у свему остају при чињеничном стању и правној квалификацији из оптужног акта Основног јавног тужиоца у Параћину. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљених, истиче да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћених тужилаца, с обзиром да из поднеска пуномоћника оштећеног ВВ од 17.10.2016. године и поднеска пуномоћника оштећене ГГ од 17.10.2016. године, недвосмислено произлази да су се ови оштећени изричито изјаснили, у смислу члана 52. ЗКП, да преузимају кривично гоњење и заступају оптужбу у даљем току поступка против окривљених.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљених указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљених у захтеву истиче и да је суд побијаним пресудама прекорачио оптужбу, јер према ставу браниоца, не постоји објективни идентитет оптужбе од 27.04.2015. године и пресуде првостепеног суда од 29.03.2017. године, потврђене пресудом другостепеног суда од 12.05.2017. године. С тим у вези, у захтеву се наводи да у оптужном акту не стоји да се критични догађај десио на парцели окривљених и да су окривљени физички нападнути од

стране оштећених, као и да су се бранили од оштећених, у присуству свог малолетног унука, који је такође физички нападнут од стране оштећених. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Полазећи од наведеног, а како из изреке побијане првостепене пресуде јасно произлази да су окривљени АА и ББ оглашени кривим због извршења по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, онако како им је то стављено на терет оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Параћину Кт 508/14 од 24.04.2015. године, а који оптужни предлог су након одустанка од даљег кривичног гоњења, заступали оштећени као тужиоци, преузевши кривично гоњење окривљених, то је очигледно из првостепене и другостепене пресуде, да је суд правилно применио закон, одлучивши на описани начин, јер се побијане пресуде управо односе на лица која су оптужена и на кривична дела која су предмет оптужбе садржане у поднетом оптужном предлогу.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених указује и на то да је суд поступио противно одредбама Законика о кривичном поступку када је одредио да ће у конкретном случају донети посебно решење о трошковима кривичног поступка, с обзиром да је одбрана тражила у завршној речи трошкове по АТ тарифи, као и нужне издатке окривљеног на терет буџета, због чега бранилац сматра да је суд требало одмах уз пресуду да уради и одлуку о трошковима кривичног поступка. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП, прописано је да кад суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка.

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП, прописано је да ће се у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди, одлучити ко сноси трошкове поступка и колико они износе, док је ставом 2. наведеног члана прописано да ће уколико недостају подаци о висини трошкова, посебно решење о висини трошкова донети председник већа или судија појединачно кад се ти подаци прибаве.

Полазећи од наведеног, а како су изреком побијане првостепене пресуде окривљени АА и ББ, оглашени кривим због по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, и како је суд у изреци пресуде окривљене обавезао да накнаде трошкове кривичног поступка суду и оштећенима као тужиоцима, одређујући да ће о висини истих одлучити посебним решењем, то

је по оцени Врховног касационог суда, нижестепени суд правилно применио закон одлучивши на описани начин о трошковима кривичног поступка.

Имајући у виду наведено, по налажењу овог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених, указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљених у захтеву истиче и да је изрека правноснажне пресуде противречна сама себи, да су разлози пресуде противречни изреци, да суд није дао јасне и довољне разлоге у погледу одлучне чињенице везане за кривицу окривљених, а којим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљених указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У захтеву се указује и на то да је одбрана током поступка тражила изузеће поступајућег судије, због чега бранилац сматра да првостепени суд није смео да поступа у конкретном предмету. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду члана 40. у вези са чланом 37. став 2. ЗКП.

Поред наведеног, у захтеву се истиче и да је нижестепени суд донео погрешну одлуку о казни, јер није правилно одмерио казну окривљенима, из разлога што није правилно ценио све олакшавајуће околности на страни окривљених, а којим наводима се по налажењу овог суда, указује на повреду члана 441. став 1. ЗКП.

Бранилац указује и то да су нижестепени судови непотпуно и погрешно утврдили чињенично стање, јер према наводима захтева, из изведених доказа произлази да окривљени нису критичном приликом имали у рукама никакве дрвене мотке, те да нису физички напали и задали дрвеним моткама ударце оштећенима, нити су нанели повреде оштећенима рукама, ни осталим деловима тела. С тим у вези, бранилац износи сопствену анализу и оцену одбране окривљених, као и исказа испитаних сведока, те налаза и мишљења судских вештака, која је другачија од оне које су дали нижестепени судови у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 40, 37. став 2, 438. став 2. тачка 2) и 441. став 1. ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац истиче и да у конкретном случају, суд није у целости решио предмет оптужбе, указујући тиме, по налажењу овог суда, на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, али како у образложењу захтева не наводи разлоге због којих сматра да је у побијаним пресудама дошло до наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, то по оцени Врховног касационог суда, захтев за заштиту законитости браниоца

окривљених, у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев браниоца окривљених одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу којим је захтев одбацио, јер нема законом прописан садржај.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић